

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Concilium circa suspensionem quandam ratione Ordinum. parag. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

2. Gloss. in puto, nequaquam incurri, quia lego in Pontificali Romano reformato ante actum Ordinationis & Theofaurus de par. Eccl. p. 2. c. 7. §. adverte se- cundo.

36. Quod autem, nomine furtivè accedentis, intelligatur solum is, quem modò explicui num. 34. probabilior est sententia apud dictum Bonacinam, b & alios.

Prædictam pœnam, sive appelles suspensionem cum e aliquibus, sive cum dâliis irregularitatem, de Ord. qu. parum refert, cum sufficiat nobis scire, eam posse ab Episcopo, vel Summo Pontifice sub distinctione data num. 34. dispensari, & quidem tum pro latius de executione Ordinum susceptorum, tum pro ulterioribus suscipiendis, ut notat Theofaurus ibidem, p. 4. num. initio.

37. Decimoquintò. Qui ordinatur in Sacris cum Dimissionis habitis à Capitulo in 41. sec. 3. tri primum annum Sedis vacantis, nisi ratione Beneficii sit auctatus ad Ordines suscipiendos suspenditur & ad beneplacitum l. 7. qu. 10 futuri Prælati.

38. Decimosexto. Religiosus suscipiens e Gibal. c. Ordinem Sacrum in Apostasia, ab eo suspenditur, f nec potest, nisi à Summo Pontifice q. 1. nu. 21. dispensari.

Atque hæc de pœnis, saltem usu frequentioribus, Ordinem perperam recipientium, vel conferentium, nam pœnæ, quæ incurrantur propter malum usum Ordinum jam sac. Ord. susceptorum, dicentur, Deo favente, cum e. 3. n. 2. de irregularitate. g

sub quâ

diff. Eccl.

e Trid. sess.

7. c. 10. de

Reform.

f. C. ult. de

Apostatis.

g. Desreg.

124. §. 3.

PATER Joannes Petrus Mustica doctissimus hæc nostra ætate Theologus floruit cum admirabili sapientiæ, & virtutis fama in hoc Panoimitano Societatis nostræ Collegio. Is morti proximus, me per antiquum familiarem suum gemmis sanè, atque pretiosiore dono, condecorare voluit, peramplo scilicet Manuscripto plurimum Consiliorum, quæ idem ipse, per varias occasiones, ediderat; quod ego amicè custodio, curiosè lego, & ejus sapientia animum subinde reficio.

1. Quoniam ergo in quodam Consilio

plura habet circa suspensionem ob Ordines sine literis Dimissionis receptos, ideo hic illud inserere libuit in tui gratiam, Lectori, & in mei animi grati monumentum.

FACTI SPECIES.

3. Titius Diœcesis Mazariensis, Sede vacante, infra annum obtinuit à Summo Pontifice Privilegium suscipiendi Ordines ab alieno Episcopo in hæc verba: (Vt ab Ordinario viciniore, confitto illi prius per legitimas probationes de Vita, & moribus, caterisque requisitis, &c. vel de ejus licentia, cujus etiam testimonio, vita, & mores tui commendentur, à quovus alio Antistite, &c. promovearis) sic ibi. Lit. obtentis literis commendatitiis sui Vicarii Capitularis, ordinatus est ab Episcopo Cephaludensi Subdiaconus, & Diaconus, non obtenta licentia Episcopi vicinioris. Nunc eidem Clerico Titio, volenti initiari Sacro Ordine Presbyteratus, ab Illustrissimo Archiepiscopo Panormitano, utique viciniore, opponitur, ipsum Titium esse suspensum, ob omissionem Ecclesiæ, quæ erat obtinenda ab Episcopo viciniore.

4. Ego censeo, prædictum Clericum nullam incurrisse suspensionem, in suscipiendis Sacris Ordinibus Subdiaconatus, & Diaconatus ab Episcopo Cephaludensi sine licentia Episcopi viciniotis. Ducor, quia hæc suspensio, aut dicitur esse ab Homine, aut dicitur esse à Jure; sed neutrum verum est, ut probabo: ergo nullam incurrit suspensionem.

5. Quòd nulla in hoc casu sit suspensio ab Homine, resest luce clarior. Quia, nec à Summo Pontifice lata est, nec ab Ordinario propriæ Diœcesis, v. g. Vicario Capitulari, nec ab ullo Episcopo viciniore, nec ab ipso Episcopo Cephaludensi.

6. Tota ergo controversia esse potest de suspensione à Jure, & hanc non adesse, seu non esse latam in prædicto casu, sic evinco. Suspensio à Jure lata, cum quis ordinatur sine literis testimonialibus, vel commendatitiis, tunc tantum incurritur ab eo, qui sic ordinatur, quando ordinatur sine literis Dimissionis, seu commendatitiis, sui proprii Ordinarii, sed in prædicto casu Titius non est ordinatus sine literis commendatitiis sui proprii Ordinarii, has enim habuit à Vicario Capitulari

Capitulati suæ propriæ Diœcesis, qui utique est Ordinarius ipsius Titii proprius (Dimissorias concedere ille non poterat) ergo in prædicto casu Titius non incurrit suspensionem à Jure latam.

7. Probo majorem propositionem, quia Concilium Tridentinum, quod est Jus novum, & interpretativum Jurium antiquorum de his literis agens, seu de ista licentia, & consensu, semper vult, ut licentia, consensus, & literæ sint Prælati proprii, vel, quod idem est, sui. Sic habetur *sess. 14. cap. 2. de Reformat.* ibi (*absque sui proprii Prælati expresso consensu, aut literis Dimissoriis.*) & eundem sensum faciunt verba *cap. 3. ibi (suos Clericos, absque suo examine, & commendatitiis literis) & sess. 23. cap. 8.* quem locum mox ponderabo, (*sine Ordinarii sui literis commendatitiis*) & eadem *sess. 23. cap. 16.* Ibi (*sine commendatitiis sui Ordinarii literis.*)

Sed quod Caput est, in terminis nostri proprii casus, in quo obtentum est speciale Pontificis Privilegium suscipiendi Ordines à quovis Antistite de licentia Ordinarii vicinioris, loquens Concilium Tridentinum *sess. 23. citata cap. 8.* nil aliud statuit, nisi (*Ut probitas, ac mores Ordinarii sui testimonio commendentur.*) Et deinde subdit, incurrendam esse suspensionem ab eo, qui seus fecerit: nimirum, qui fuerit ordinatus sine testimonio Ordinarii sui de vita, & moribus: Non ergo incurritur suspensio à Titio ordinato sine licentia Ordinarii non sui, id est sine licentia vicinioris. Et hanc intelligentiam dederunt Concilio Tridentino, Auctores sequentes.

Henric. Henriquez, *Theologus Societatis Jesu, in summ. libro 13. cap. 38. num. 2.* Franciscus Tolet. *eiusdem Societ. in summ. libro primo, cap. 49. num. 4.* ubi tandem concludit loquens de prædicto loco Concilii requirentis tantum licentiam Ordinarii sui (*& hoc est, quod sub hac pœna statuitur.*)

Stephanus Quaranta in *summ. Bullar. verb. Ordo 8. suspensionis pœnam.* Aloysius Ricc. in *prax. Episcop. tom. 3. resolut. 235. initio*, qui omnium aperitissime intelligit Concilium, cum exclusione licentiæ alterius Ordinarii in terminis nostri casus, in quo est obtentum privilegium à Sede Apostolica. Formalia ejus Auctoris verba sunt: (*Papa potest alicui concedere privilegium, ut possit ordinari à quocumque Catholico Antistite, quo casu solum*

requiruntur literæ testimoniales proprii Episcopi de vita, & moribus.)

Fornarius de *Sacramen. Ordin. cap. 4. num. 3.* quem citat Barbof. loco mox allegando.

P. Marius Andria apud Steph. Quarant. loco citato.

Omnium novissimus Augustinus Barbof. de *potest. & offic. Episcop. 2. p. allegat. 7. num. 15.* qui aperte etiam excludit novas literas Dimissorias, obtinendas ab alio, sed satis esse testimoniales proprii Ordinarii de vita, & moribus, & ex defectu istarum tantum testimonialium docet, incurri suspensionem latam in Concilio Tridentino *sess. 23. cap. 8.*

Denique hanc ipsam Doctrinam, & intelligentiam Tridentini fuisse traditam à Sacra Congregatione Cardinalium interpretum Concilii Tridentini, refert Ricc. loco cit.

8. Dices Primò, Concilium Tridentinum non apposuisse expressè *sess. 23. citata cap. 8.* particulam (*santum*) dicens, requiri commendatitias Ordinarii proprii tantum.

9. Aut Dices, ex omissione tantum commendatitiarum Ordinarii proprii incurri suspensionem.

10. Respondeo, id, quod non apponitur, nec requirit, & haberi pro excluso per Jura vulgata; quod in re nostra verius est, cum versemur in pœnalibus, & in odiis. Si ergo pœna suspensionis imponitur in omissione commendatitiarum proprii Ordinarii, sine ulla alia mentione suspensionis, incurrendæ ex omissione licentiæ alterius Ordinarii, utique talis suspensio nulla erit; quia pœna non incurritur; nisi sit expressa. Adde, quòd sic intellexerunt Tridentinum DD. citati.

11. Dices Secundò, in literis ipsi Apostolicis hujus Brevis, seu Privilegii, præter commendatitias Ordinarii proprii, de quibus loquitur Tridentinum *sess. 23. cap. 8. citato*, requiri licentiam Ordinarii vicinioris, & ejus Testimonium, seu literas commendatitias.

12. Respondeo, id esse verissimum de literis, & licentia Ordinarii vicinioris: At ubi, quæso, apparet ex omissione istarum literarum, sive licentiæ, incurri suspensionem? Sanè fatendum est, nullam incurri suspensionem, quia, neque in Jure, nec in ipsis literis Apostolicis privilegii, ulla suspensio expressè imponitur; pœna autem non incurritur,

zur, nisi exprimat. Quod ergo notandum est, in istis literis Apostolicis, illud est, imponi à Pontifice obligationem habendi licentiam à viciniore Episcopo, non autem imponi suspensionem contra Clericum, qui talem licentiam à viciniore Episcopo non obtinuit. Hoc censeo, accurata animadversione dignum esse.

13. Dices Terriò, incurri suspensionem, non obtenta licentiâ Episcopi viciniore, propter paritatem rationis; Nimirum, sicut incurritur, non obtenta licentiâ à proprio Ordinario, ita, & incurritur, non obtenta licentiâ Episcopi viciniore.

14. Sed hæc obiectio nullam habet vim. Nam pœna, præsertim Censuræ, non inferitur ex paritate rationis, ut est vulgatissimū apud Auctores de Censuris scribentes. Quinimmo iidem asserunt, quòd pœna, imposita ob delictum minus, non est extendenda ad delictum majus.

Non valet ergo dicere, est imposita suspensio huic delicto, quod est, non obtinere licentiam Ordinarii proprii, igitur imposita censenda est alteri simili delicto, quod est, non obtinere licentiam Ordinarii viciniore. Et adest Ratio, cur licentiâ Ordinarii viciniore non sit ita simpliciter necessaria, ut, ex omissione, incurratur suspensio; quia nimirum, non potest Episcopus viciniore plenam, & exactam Approbationem alieni Clerici inducere.

15. Dices Quartò. Prædictus Clericus contraxit tandem suspensionem, quia, non obtinens licentiam ab Ordinario viciniore, censetur, non obtinuisse eam ab Ordinario proprio, quia Ordinarius viciniore in isto casu habendus est, tanquam proprius.

16. Respondeo Primò, Ordinarium proprium sumendum esse rigorosè pro Ordinario propriæ Diœcesis; tum, quia versamur in pœnalibus, & odiis, in quibus nunquam facienda est extensio, sed sumenda sunt vocabula in significatione strictiori; tum, quia Concilium Tridentinum omnibus locis supra citatis, præsertim *sess. 23. cap. 8.* ubi imponit suspensionem Clerico ordinato sine licentiâ proprii Ordinarii, proprium Ordinarium contra distinguit ab omni alio, etiam viciniore, & ita Ordinarius viciniore in tali casu nulla ratione est habendus tanquam proprius.

17. Respondeo Secundò ad hanc obiectio-

Tamburinus de Sacramentis.

nem, eam nobis maximè favere, si vim habeat. Nã, si viciniore est habendus, ut proprius, utique poterit prædictum Clericum, absolvere à suspensione contracta, sic enim argumentor. Ordinarius proprius hujus Clerici potest eum absolvere à prædicta suspensione in utroque foro de potestate ordinaria, quia talis suspensio non est Pontifici reservata, sed Ordinarius viciniore, ut obiectio concludit, est habendus tanquã proprius, seu, per æquivalentiam, est proprius; ergo Ordinarius viciniore potest prædictum Clericum absolvere à prædicta suspensione in utroque foro.

18. Dices Quintò. Contraxit hic Clericus suspensionem ex alio capite, videlicet, quia est ordinatus ab alieno Episcopo sine literis Dimissoriis Ordinarii proprii, cui delicto certum est, esse impositam suspensionem in Tridentino *sess. 32. cap. 8.*

19. Respondeo, literas Dimissorias Ordinarii proprii esse necessarias, tunc tantum, quando Clericus est ordinandus ab alieno Episcopo sine Privilegio Pontificis, quando autem obinetur tale Privilegium non requiruntur literæ Dimissoriales Ordinarii proprii Clerici ordinandi; & ita sentiunt *Henriquez, lib. 13. cap. 38. num. 2. Quarant. in summ. Bullar. ver. Ordo, §. suspensionis pœnam, ubi citat Patrem Marium Andream, Tolet. lib. 1. summ. cap. 49. num. 4. Ricc. tom. 3. prax. Episc. resolut. 235. initio, ubi affert declarationem Cardinalium, Barbof. de potest. & offic. Episcop. par. 2. allegat. 7. num. 15.*

Et ratio est, quia Papa ipse dat licentiam, & Dimissorias.

20. Literæ autem propriæ Dimissoriæ differunt à literis Testimonialibus de vita, & moribus Clerici ordinandi, ut apertissimè docent, *Ricc. loco citato, num. ult. Quarant. loco cit. Barbof. loc. cit. num. 16. ubi dicit Bonacin. & alios, & ita etiam sentit Doctor Navarr. lib. Consilior. titul. de tempor. ordinat. conf. 19. in editione vetusta, & conf. 27. in edit. nova, num. 1.*

Satis sit hoc discrimen, ne longum faciam, quia Dimissoriæ propriæ dant licentiam alieno Ordinario ordinandi Clericum non suum subditum; At verò literæ testimoniales continent tantum simplex Testimonium, & Approbationem de vita, & moribus Clerici ordinandi, sine ulla concessione licentiæ ad suscipiendos Ordines; quod explico à simili. Approbatio Confessarii facta ab Ordinario est

Nã

simplex

simplex Testimonium, seu Judicium de ejus sufficientia ad audiendas Confessiones, non autem est licentia, quæ tunc datur, cum datur Jurisdictio; sic ergo, litteræ Testimoniales similes sunt Approbationi. Litteræ verò Dimissoriales concedunt facultatem, & licentiam alieno Ordinario, &c.

Cætera, in quibus differunt inter se, utraque litteræ, colliguntur ex *Zerol. in prax. Episcop. par. 1. verb. Dimissoria*, ubi latè agit de iis, quæ continentur in Dimissoriis.

21. Dices Sextò. Sed neque potuit prædictus Clericus licitè obtinere has ipsas litteras Testimoniales de vita, & moribus suis à proprio suo Ordinario, quia jam Sedes vacabat infra annum: talis ergo obtentio fuit illicita, & nulla.

Respondeo, hanc objectionem non esse alicujus momenti; Nam infra annum à Sede vacante prohibitum est Capitulo, seu Vicario Capitulari concedere litteras propriè Dimissorias, non autem concedere litteras Testimoniales de moribus, & vita, Has ergo licitè potuit prædictus Clericus obtinere, quia licitè potuit Vicarius Capitularis infra annum eas concedere. Et quod hoc infra annum possit Vicarius, sive Capitulum præstare, sentiunt clarè *Barbos. loc. cit. num. 16.* post alios, quos refert, & sequitur, & *Quarant. loc. cit. & verb. Capitulum Sede vacante, qu. 10. §. Tertio limitata, & Navarr. loc. cit. & Ricc. loc. cit. num. ult.*

22. Dices Septimò. Pontifex in privilegio obtento fortasse requirit litteras Ordinarii proprii propriè Dimissorias, quas jam non obtinuit prædictus Clericus.

23. Respondeo, has non requiri in privilegio obtento, sed solum litteras Testimoniales Ordinarii proprii, ut patet ex Textu Bre-

vis; nec potuit Pontifex propriè Dimissorias requirere concedendas à proprio Ordinario, cum eas infra annum non possit Vicarius Capitularis concedere, ut habetur in Jure; Pontifex autem præsumitur, habere omnia Jura in serinio pectoris sui, ut dicitur *c. 1. de Constitut. in 6.* & in eodem privilegio aperte ostendit, se habere noticiam Sedis vacantis; Solum ergo requirit Pontifex testimonium Ordinarii proprii de vita, & moribus Clerici, quod jam Clericus authenticè ostendit.

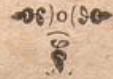
Et hæc dicta sunt circa Majorem Propositionem allatam in nostro syllogismo supra num. 4.

24. Quod attinet ad minorem, res est clara; nam litteras Testimoniales proprii Ordinarii, & habet, & affert, sigillo munitas authentico.

25. Brevis ergo ratio est, quia non incurritur suspensio, nisi sit lata: At ob hoc delictum peculiare Clerici Titii non est lata ulla suspensio, ergo.

26. Ex dictis inferitur, Episcopum Cephaludensem non incurrisse suspensionem à collatione Ordinum, nec postea, conferendo, contraxisse irregularitatem.

Haecenus P. Petrus Mustica, & ego item, De Ordine hæctenus.

Finis Libri Septimi de Sacramento Ordinis.

Lauds DEO, Beatiss. Virgini; ac B. Aloyso.